

Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban szinte megrendítőek azok a feszültségek, ami között van, hogy a világot összetartó erők megrendülnek, hogy az emberek megdermednek a félelemtől – nem folytatom – és közben pedig megjelenik Jézusnak ez a szava: „Emeljétek föl a fejeteket, álljatok meg előttem! Elérkezett a megváltásotok.” Ezekben a feszültségekben – mondhatjuk – éli az ember az életet, ténylegesen ebben a feszültségben. Azt mondja Jézus, a világot összetartó erők megrendülnek. „Inkább engem figyeljétek! Inkább várjatok engem, nézzetek rám, készüljétek a velem való találkozásra! Mert ha belevesztek abba, hogy azt nézitek megdermedten, mi lesz a világgal, elvétitek az utat.” Néhány jelet mondanék.

Teréz anya, ha jól emlékszem, 1992-ben akkor is ostromolják Bejrutot, és az ostromgyűrű nyilván már bezáródott, onnan már ki nem lehet menni, emberek haltak meg. Teréz anya a Szentlélektől egy készítés nyomán elmegy Bejrutba azért, hogy fegyverszünetet hozzon tető alá. Láttam egy dokumentumfilmet Teréz anyáról, amiben Bejrutnak az akkori polgármestere nyilatkozik arról, hogy hogyan élte azt meg, hogy miközben éppen ostromolták Bejrutot, és a világ összetartó erői ott, akik éltek, mondhatták azt, hogy azok ott megrendültek, hogy egyszer csak jelentik neki, hogy „Teréz anya van itt, beszélni akar magával.” Azt mondta az interjúban Bejrut polgármestere: „Arra gondoltam, hogy ezekben a pillanatokban, percekben, órákban, napokban mindenkire nagyobb szükségem van, mint egy szentre. Ha valakivel nekem most egyeztetnem kellene, az biztos, hogy nem egy szent.” Fogadta ott, az ostrom kellős közepén fogadta Teréz anyát, és Teréz anya azt mondta: „Én megpróbálnék elintézni egy tűzszünetet.” Teréz anya elintézte a tűzszünetet, ami nem tartott sokáig, de annyi ideig pontosan, hogy nagyon sok gyereket ki lehetett menteni az ostromlott városból.

Mikor éppen a világ összetartó erői megrendülnek, nemde úgy vagyunk, mint '92-ben Bejrut polgármestere: „Most nézzünk Jézusra? Most kezdjünk el ezzel foglalkozni? Hát van nekünk itt annyi dolgunk.” Jézus azt mondja: „Mikor ezek történnek, ti rám figyeljétek! Mert ha rám figyeltek, fogjátok tudni, mit és hogyan érdemes tenni. Jézus pedig azt mondja: „Sokkal inkább arra figyeljétek, és azzal törődjétek, mi lesz velünk!” Már hogy Jézussal és veled. „Hogy ti meg tudjátok majd állni én előttem. Mi lesz ezzel a kapcsolattal? Hogyha te csak arra gondolsz, hogy mi lesz veled, lehet, hogy az utadat nem tudod bejárni. Figyelj arra, hogy mi van velünk, a mi kettőnknek a kapcsolatával!”

Arról is gondolkodhatunk, hogy azt mondja Jézus: „Megrendülnek ezek a világot összetartó erők.” Mit mond, hogy hova juthatunk el? Innen indulunk, hogy megrendülnek, és ő azt mondja: „De hát elérkezett a megváltásotok.” Egyfelől a megrendültségből indulunk, de a megváltás felé haladunk, és abban akarunk részt venni, oda akarunk eljutni.

Ezzel szemben Jézus azt mondja: „Hogy emeljétek föl a fejeteket, és nézzetek föl!” Milyen egészen különböző emberi magatartás ez, hogy az ember csak néz dermedten, meglátjuk, hogy mi lesz – ahogy ezt szoktuk mondani – majd meglátjuk. Vagy pedig az ember tudatosan fölemeli a fejét, és fölnéz. Azt mondja, hogy el fogja az embereket a rettegés. Ezzel szemben ezt mondja Jézus, hogy „Ti pedig akkor imádkozzatok!” Mikor az ember retteg, akkor a legkevésbé gondolja azt, hogy majd most a rettegésre most pont az imádság lesz a leghasznosabb cselekvés, amit leginkább érdemes csinálni. Ámde nem tudom, volt-e veletek olyan, hogy bénultan, rettegve elkezdtünk imádkozni, és az imádság révén tudtam eldönteni, mit érdemes csinálni. Éppen az, ami a legfélelmetesebb volt, a zavarodottság és a kiszolgáltatottság, az ima révén szép lassan csökkent és enyhült. És miközben a helyzet továbbra is nehéz maradt, éppen az imádság révén meg tudtam mondani,

mi a következő lépés. Úgyhogy miközben azt gondolnánk, hogy a rettegés az embert uralja, a félelem teljesen magába zárhatja, aközben abból is van kiút.

Azt mondja Jézus: „Megdermednek a rémülettől.” Van egy megdermedtség, egy befagyottság. Ezzel szemben Ő azt mondja: „Ti ne megdermedtek legyetek, hanem virrasszatok!” Látszólag mintha mind az ember szinte semmit sem csinálna, miközben ég és föld az út a kettő között, hogy megdermedtem, vagy virrasszok. Amikor az ember nagy stressz alatt van, a megdermedésről mondom, a világot összetartó erők megrendülnek, hát ezt mai szóval mondhatnánk, ez egy stresszhelyzet. És ugye ti tudjátok, hogy a legnagyobb stresszben is, amikor az ember már gondolkodni sem tud, emlékezni sem tud, már szinte semmire nem képes, a begyakorolt jót képes megtenni. Az ember, aki begyakorolja a jót, a stresszhelyzetben is képes a jót megtenni.

Egy kis vidéki helyen, annyira nem kicsi, hogy van iskola. A fiatalok, amikor kijöttek az iskolából, az kicsi hely, nem sok mindenre van lehetőség. Ezért sokszor bandázni kezdtek, csapatokba verődtek, sokszor hangoskodtak, zavarták a felnőtteket. Az egyik önkormányzati alkalmazott, ezt megelégelte, kiment hozzájuk, és elkezdett velük beszélgetni. Ahogy beszélgetett velük, sok minden előkerült, többek között azt mondták ezek a fiatalok, hogy: „Nem elég finom az étel a suliban. Különböen is, olyanokat főznek, amit nem is szeretünk.” Az önkormányzati alkalmazott a következőre gondolt: „Tudjátok mit? Megbeszélem én az illetékesekkel. Mi lenne, ha némi szempontok alapján ugyan, de ti állítanátok össze az iskolai menüt?” A gyerekek másnap összejöttek, és elkezdtek ők összeállítani az iskolai menüt. Ebből kialakult egy jó közösség, kellett csinálni egy jó közösségi házat, hogy a fiataloknak legyen hol kitalálni, mi legyen az iskolában a menü. Ez az önkormányzati dolgozó nyáron odament az atyához: „Atya! Tervezel nyári tábort?” Hát, a pap bácsi azt mondta: „Sose szoktam.” Mire ő a következőt mondta: „Idén fogsz.” – mondta neki kedvesen, ellentmondást nem tűrően. Ősszel arról beszélt, hogy csudajó volt, hogy ez a tábor nagyszerű volt. Ugye el lehet tölteni egy életet azzal, hogy nézzük, hogy mi a baj, a nehéz és nem csinál semmit a többség. Jézus azt mondja: „Hagyjátok a bajokat és dermedtséget! Gondolkodjatok azon, hogy ti, keresztények hogyan akarjátok jól csinálni!”

Azt mondja Jézus, félték a jövőtől, félték attól, hogy mi fog bekövetkezni, hogy ez hogyan lesz. „Ti ne féljétek a jövőtől, hanem várjátok a jövőt!” A jövőtől nem félni érdemes, hanem várni, mégpedig azért, mert eljövök hozzátok. Ezért ti várjátok a jövőt!” Hogy Jézus az, aki jön, tehát ő a jövő. Egészen biztosak lehetünk abban, hogy Jézus az a valaki, aki jön. Tehát amikor mi várakozunk, és készülünk, akkor nem csak úgy eltöltjük az időt, hanem valakire várunk, akiről tudjuk, hogy jön, és mindjárt megérkezik.

Egy állami gondozott lány beszélgetett a riporterrel, a lányka tizenéves. Arról beszél, hogy szeretne majd egyetemre menni. Azt kérdezi tőle a riporter: „Oly sok nehézség, sőt katasztrófa történt a te múltadban: állami gondozás, bántalmazás, nem ragozom, a családban... Hát, te hogyan nézel a jövő felé?” Azt mondja ez a tizenéves állami gondozást is megélt lány: „A nyitott személyiségű emberekkel több jó történik, mint a zártakkal. Ezért én nem akarok bezáródni a múltamba, mert ha bezáródom a múltamba, a tragédiába, ami velem történt, az nem lesz nekem jó.” Egy tizenéves lányka ezt mondja: a nyitott személyiségű emberekkel jobb dolgok történnek. Lehet rettegni a jövőtől, és lehet azt mondani: „De hát jön a jobb jövő!”

Azt mondja Jézus, jelek lesznek a napban, a holdban, a csillagokban, az égben. Nem a jeleket kell dermedten néznünk, hanem érdemes lesz a nyitott úton járnunk. Az emberek sokszor a jeleket lesik megdermedten. Jézus azt mondja: „Járjatok az úton!” Jézusnak van egy csomó gondolata, szempontja, hogy mit hogyan csináljunk. Amíg éljük, az életet sokszor

azt gondoljuk, Jézussal lenni nem olyan biztonságos. Baj kellős közepén egyszer csak megértjük, hogy Jézussal biztonságban vagyunk. Amikor a világmindenség erői megrendülnek, mi Jézussal biztonságban vagyunk. Érdemes várnunk, mert eljön valóban. Amen.